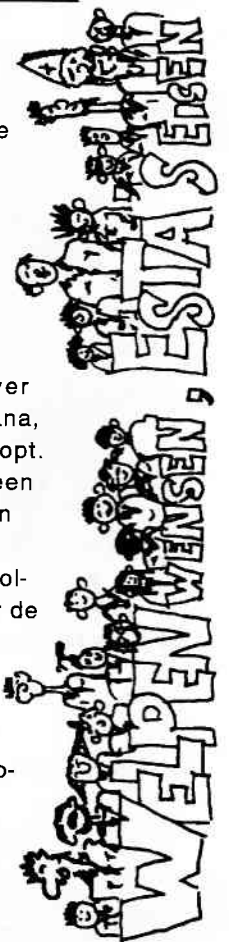

Eerste foto nieuwe Estagroep.

Ja, de Scoutkoerier heeft de eerste officiële groepsfoto van de nieuwe zaterdagmiddagesta's gemaakt. De Nieuwe Esta's hadden in januari namelijk een kampje op de boerderij en toen was de Scoutkoerierredactie er ook toevallig. We vonden het een leuk kamp, want we hebben de Nieuwe Esta's behoorlijk gefot. En daar hielden we nog een fototoestel aan over ook. Toen we namelijk de eerste officiële foto van de Nieuwe Esta's (foto 1) hadden gemaakt, met het fototoestel van Barbara (foto 1b) vroegen we de Nieuwe Esta's of we ze ook van achteren mochten fotograferen (foto 2). En toen zijn we hard weggelopen en na vijf minuten hadden de Nieuwe Esta's dat pas in de gaten. Maar toen hadden we het fototoestel natuurlijk allang verpatst en zaten we veilig in de McDonalds.

Oplettende kijker-tjes herkennen op de Nieuwe Esta-groepsfoto misschien de sterverslaggever van Radio Prosana, Patrick S. Dat klopt. Hieronder zie je een foto van Patrick in actie zonder zijn Radio Prosana-collega's en zonder de familie Den Hartog, die op de Koeienmarkt in oktober een pluche Winnie de Pooh wonnen.

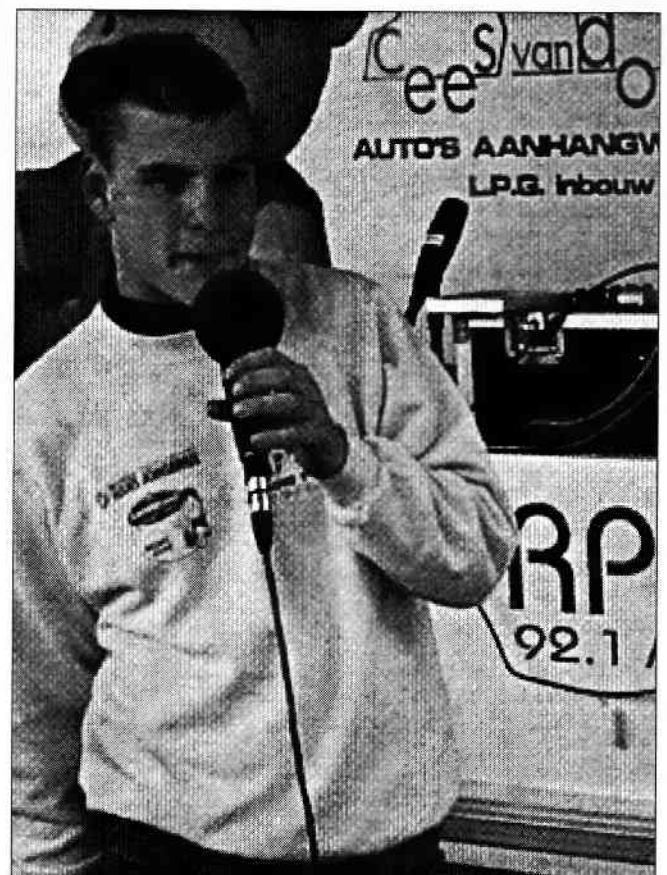

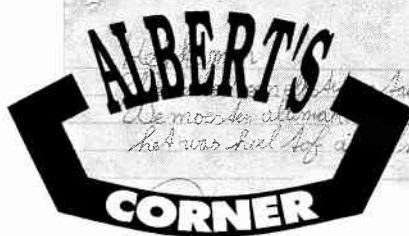
Kortekaas

KOKEN - TAFELN + KADOOS

CENTRUM WOERDEN - TEL. 412465

Vraag naar ons uitzet-kadoplan!

Weekendkampje Middagesta's

25 en 26 januari 1996

Voor de eerste keer met de nieuwe lichte Esta's een weekendkampje. Op drie na zijn alle kinderen krap twee maanden op Scouting en nog wat onwennig als groep. Enkele kinderen hebben zelfs nog nooit zonder ouders of bekenden een nachtje elders geslapen. Spannend dus voor zowel de kinderen als de leiding. Maar het ging super, cool gaaf, sul maar in. Enkele reacties van de kinderen zelf elders in deze Scoutkoerier.

We begonnen dit weekend met een speurtocht in de stad. Professor Vondel had ons gevraagd hem te helpen. Door middel van woordspelletjes, opdrachten, cassettebandjes en strippenkaart kwamen we via het kasteel, het museum, het zwembad en de auto van Siebrin uit bij de sportvelden van S.C. Woerden.

Onderweg naar het voetbalveld werden we overvallen door een boef die enorm hard kon lopen. Het kon trouwens ook wel een boevin geweest zijn, gezien de her en der optredende welvingen. We lieten ons niet uit het veld slaan en speurden gewoon door. Op het eindpunt nam professor Frank Vondel verheugd, maar met een hete aardappel in de keel, de door ons tijdens de tocht opgespoorde electronica in ontvangst.

Via een ingenieus en goed doordacht systeem van eerst op de fiets de auto halen in de stad (na twee minuten loopt de fiets vast, lopen dus), dan met de auto naar het voetbalveld, vervolgens Patrick meenemen naar het zwembad en Peter wegbrengen naar de stad (alwaar de tweede auto staat, die ook kinderen op moet pikken), uiteindelijk naar de boerderij te rijden om dan nog even medicijnen op te halen voor E... hoofdpijn krijg je ervan.

Even zo goed. Toen allen terug waren konden we gaan eten, hutten voor de nacht bouwen en het kampvuur aanmaken. Er was een kookstaf van maar liefst vier personen die heerlijke pannenkoeken in koekepannen voor ons bakten. Na het eten was er tijd voor het maken van een stripverhaal op karton met verf. Het naar bed gaan, slapen en gezond weer op ging gesmeerd. De eerste gezonde Esta was om 6.00 uur wakker. De laatste pas om 6.05 uur. De leiding was ook fris en monter al weer van de partij (zeiden ze tegen mij; ik was namelijk wegens verplichtingen de nacht thuis).

Na het ontbijt volgde tot 15.30 uur het Elfstedenspel. Alle spelen in het teken van het schaatsspektakel en zijn provincie. Mij persoonlijk beviel het meest het spel 'erwtensoepe eten', maar dit terzijde. Patrick maakte de vergissing door enkele almaar weer zeurende koters - 'mogen we in de jungle spelen?' - hun zin te geven. Een uur later waren we 28 stuks zwaarbekeide schoenen en 14 zwarte, aardkleurige broeken en onherkenbare jassen verder. Voor de statistici onder u: omstreeks 20 januari is het na zeven weken strenge vorst gaan dooien en licht gaan regenen. De kinderen? De kinderen vonden het schitterend. De ouders waren naderhand minder enthousiast. (Achteraf vraag ik me af of Patrick wel een vergissing maakte. Ik hoop het voor hem, want we zijn na het kamp twee uur extra bezig geweest de klei uit de boerderij te soppen.)

Natuurlijk waren er stempelkaarten en tot slot een heus Elfstedenkruisje. En dan breekt het mooiste moment voor de leiding aan: de vermoeide en vieze kinderen worden door hun blijde ouders opgehaald. Eindelijk geen kinderherrie meer. Eindelijk rustig koffie drinken. Als dan de koffie je weer wat bij je positieven heeft gebracht en je ogen weer wat beter functioneren, dan ... zie je pas echt wat een vreselijke bende het nog is.

Kom, nog even.

Het was een schitterend weekendkampje.

Kees.

20

scout koerier